

13) Anden behandling af lovforslag nr. L 200:

Forslag til lov om ændring af lov om statstilskud til forbedringsarbejder m.v. i helårsboliger og fritidsboliger. (Højere tilskudsprocent).

Af boligministeren (Kofod-Svendsen).

(Fremsat 24/2 93. Første behandling 12/3 93. Betænkning 25/3 93).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslaget, § 1, således ændret, og § 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 87:

Forslag til folketingsbeslutning om opfordring til at trække aktstykke nr. 144 om disponeringer i forbindelse med regeringsdannelsen tilbage fra Finansudvalget.

Af Anne Birgitte Lundholt (KF), Thor Pedersen (V) og Kim Behnke (FP).

(Fremsat 25/3 93).

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Finansministeren (Lykketoft):**

Man kan spørge sig: Hvorfor kommer mon dette aktstykke i salen nu?

Allerførst kan man spørge sig: Hvorfor kom det ikke i salen straks, da det blev forelagt i Finansudvalget? Det havde været helt sædvanlig praksis, det havde været rimelig og ordentlig behandling af hinanden. Det skete ikke.

Når det sker nu, er det så udtryk for, at der er uopklarede spørgsmål under Finansudvalgets behandling af sagen?

Svaret er nej. Der er ikke uopklarede spørgsmål.

Så kan man spørge: Er det udtryk for ærlig omsorg for statens finanser?

Svaret er nej. Dette forslag vil sammen med de besparelser, regeringen foreslår for at finansiere det, påvirke statens finanser med nul kroner.

Er det udtryk for en velbegrundet indignation over misbrug af regeringsmagten til såkaldte politiske ansættelser?

Svaret er nej.

Den pinlige sandhed om dette forslags fremkomst er, at den debat, vi nu skal have, alene er resultatet af en manglende evne hos nogle af medlemmerne i den nye opposition til at vænne sig til rollen, en manglende evne til at opfylde kravet om bare det mindste skær af saglighed i den rolle, man nu er blevet tildelt, et forsøg på, måske i naturlig bitterhed, men alligevel et lidt mærkværdigt forsøg på – efter at man har konstateret, at denne regering har sit parlamentariske flertal i orden og er gået i funktion – ad bagvejen ved tekniske trakasserier i Finansudvalget at forhindre den i at fungere på normal vis.

Det lader til, at vi skal opleve en fortsættelse af den kampagne mod den nye regering, mod nogle af de ansættelser, den har foretaget, som i særklasse hr. Thor Pedersen på en specielt perfid, men også i ganske særlig grad latterlig måde har sat sig i spidsen for.

Forslagsstillerne har tre begrundelser for at fremsætte dette forslag. Den første begrundelse er, at aktstykket strider mod »de aftalte lønsumsrammer«.

Der er ikke aftalt nogen lønsumsrammer. Finanslovaftalen indeholder ikke nogen lønsumsrammer. Der står ikke noget i finanslovaftalen om lønsumsrammer, og der har ikke været forhandlet lønsumsrammer under finanslo-

[Finansministeren]

ven. Der er i øvrigt en lang række eksempler, som jeg godt kan underholde med, hvis man vil have en meget lang debat, på, at der også under den forrige regering er fremlagt aktstykker, der betyder en udvidelse af lønsumsforbruget.

Man taler om politiske ansættelser af medarbejdere i Statsministeriet og i Arbejdsministeriet. Man påstår, at der ikke sker en efterlevelse af normale aftaler i forbindelse med ansættelse. Det er forkert ligesom det med lønsumsrammerne. Det passer ikke. Intet er foretaget i strid med opslagsbekendtgørelsen.

Så vil jeg i øvrigt godt sige til forslagsstillerne, at hvis man nu ikke havde haft at gøre med en ny regering, der skulle etablere sig, men havde haft at gøre med en stor koncern eller for den sags skyld en skrothandlerforening, der skulle have en ny direktør, så er jeg sikker på, at hele marmeladen af borgerligt-liberalt sindede mennesker her i landet ville have sagt:

Hvis den pågældende direktør tager en skattet medarbejder, en effektiv medarbejder, en sagligt velarbejdende medarbejder med over i den nye koncern, så er det da et bidrag til denne koncerns effektive udvikling. Det var da overordentlig fornuftigt, hvor er det dog klogt, at man anvender den slags måder at komme i gang med arbejdet på.

Men hvis der er tale om en statsminister eller en arbejdsminister, der gør det, så er det nærmest en politisk forbrydelse i forslagsstillerens opfattelse.

Hvad er det dog for noget vrøvl! Det er da overordentlig naturligt, overordentlig fornuftigt, at man tager en velrenommeret, velkvalificeret medarbejder med, som man har arbejdet tæt sammen med, med det formål at gøre sit arbejde så effektivt som muligt, komme i gang med det så hurtigt som muligt.

Sådan handler fornuftige folk i det private erhvervsliv, og det er et princip, som med fordel kan anvendes i centraladministrationen, og et princip, som der er ganske talrige eksempler på også er blevet brugt under den forrige regering, i skiftende kombinationer af borgerlige regeringer, også tidligere regeringer end dem, hr. Poul Schlüter har ledet, alle sammen eksempler, hvor der ikke fra min side – og jeg tvivler i grunden på fra noget medlem af den nuværende regerings side – har været løftet så meget som et øjenbryn over, at man handlede

på den måde, at man disponerede på den måde, for det syntes vi var fornuftige spilleregler.

Nu skal det gøres til et stort hysteri, en stor kampagne. Jeg synes, det er pinligt, jeg synes, det er meget pinligt, men især for fru Anne Birgitte Lundholt og hr. Thor Pedersen som tidligere medlemmer af en regering, der gik af for kun to måneder siden, og som har foretaget lignende dispositioner.

Jeg ved godt, at man altid kan lave en eller anden sammenligning, man kan finde en eller anden detalje i et ansættelsesforhold, der ikke ligner en detalje i et andet ansættelsesforhold, og sige, at vi ikke har gjort det på den måde, men har gjort noget tilsvarende ud fra den samme tankegang. Det synes jeg var overordentlig fornuftigt af den foregående regering. Derfor synes jeg, det er så pinligt med fru Anne Birgitte Lundholt og hr. Thor Pedersen.

Det tror jeg i grunden også store dele af Venstres og De Konservatives folketingsgrupper synes, så det er i nogen grad et onewoman- og onemansshow, vi her skal have opført.

Jeg sagde indledningsvis, at der ikke var nogen spørgsmål, der ikke var blevet besvaret i udvalget, så dér var ikke nogen anledning til at bringe sagen i salen. Jeg mener, at stort set det eneste spørgsmål, der ikke har været stillet, er, hvorvidt Ralf Pittelkow nu husker at tage kaffen med hjemmefra, når han skal møde om morgenen. Ellers har vi været igennem alle aspekter i ansættelsesforholdene for de pågældende medarbejdere, og jeg synes også, at man kan føje til pinagtigheden i det her, at en tidligere minister, to tidligere ministre anstændigvis ikke burde udsætte gode medarbejdere, der skal knyttes til statsadministrationen, for en sådan slæben igennem mærkværdige spørgsmål i Folketinget. Men det kan man selvfølgelig ikke forhindre de pågældende i. Man kan heller ikke forhindre dem i at gentage deres show heroppe nu.

Anden næstformand (Grove):

Hr. Klaus Hækkerup.

Hr. Thor Pedersen.

Fru Anne Birgitte Lundholt da. Dér lykkes det.

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Det var en vred finansminister, vi hørte her, og Det Konservative Folkeparti skal være de

[Anne Birgitte Lundholt]

første til at beklage, at det har været nødvendigt, at en sag som denne her havner i folketingsalen, for de problemer, der er i sagen, burde have været løst ved forhandlinger finanslovparterne imellem. Nu er vi her imidlertid, og jeg skal i min ordførertale hovedsagelig beskæftige mig med det ene af de tre punkter, vi nævner i forslaget, nemlig overholdelsen af finanslovaftalen. Andre ordførere fra forslagsstillerkredsen vil givet dække de øvrige punkter. Det var glædeligt, at vi kunne afslutte sidste kalenderår med at vedtage en finanslov, der var udtryk for et forlig mellem seks partier. Et forlig kan nødvendigvis ikke være en 100 pct.s opfyldelse af ens ønsker, og der kan være ting i forliget, nogle partier synes bedre om end andre. Det er klart. Men det er også klart, at forliget er udtryk for en afbalanceret holdning, som alle partier forventer overholdes loyalt.

Det har i flere år været klart, at styringsinstrumenter som lønsumsrammer og budgetrammer har været centrale dele af finanslovsforligene. Lønsumsrammerne har været effektive redskaber til at fastholde målene. Der har i de forløbne år og også i 1992, som finansministeren nævner, været flere tilfælde, hvor netop lønsumsrammerne har været genstand for debat forligsparterne imellem. I 1992, da de samme partier stod bag finansloven, var der flere tilfælde, hvor netop lønsumsrammerne blev betragtet som en særskilt del af finansloven også af partier, der i dag sidder i regering.

Det Konservative Folkeparti har ikke opfattet, at de seks partier bag finansloven ændrede signaler i den retning under sidste forligsdrøftelse. Tværtimod har alle parter været klar over, at det instrument blev anvendt til at tjekke forligets overholdelse af både regeringspartier og partier uden for regeringen, som i dag er regeringspartier.

Vi er klar over, at det ikke altid har været Socialdemokratiets livret, hverken lønsumsrammerne eller for den sags skyld den stramme styring. Men det har nu engang været en del af forliget. Derfor er det naturligvis trist, at det skal kaldes pinligt, at dette aktstykke skal diskuteres, fordi det på helt fundamental vis er en overtrædelse af finanslovaftalen.

Jeg skal gøre opmærksom på, at vi naturligvis kun taler om de egentlige nyansættelser af embedsmænd i ministerierne. Stigningen i mi-

nistervederlag kan naturligvis holdes uden for lønsumsrammerne, ligesom der også, hvis vi havde siddet roligt og forhandlet om det, kunne være enkelte andre begrundelser for forhøjelser, f.eks. til ministerchauffører og andre, som hænger sammen med regeringens størrelse. Det er i sidste ende udelukkende et spørgsmål mellem statsministeren og hans vælgere.

Det, vi opponerer imod, er den stigning, der generelt set er i antallet af embedsmænd. Det Konservative Folkeparti har prøvet, om denne sag kunne ordnes i forligskredsen. Beskeden var, at vi kunne godt få et møde, men der kunne ikke flyttes et komma.

Vi fik mødet, men jeg mødte ingen vilje til at drøfte disse sager. Senere kunne jeg konstatere, at det formentlig skyldtes, at aktstykket allerede dagen før var fremsendt til Finansudvalget. Det skal siges, at vores anmodning fremkom få timer efter, at vi havde modtaget det meget omfangsrige, flere hundrede sider store aktstykke, og mødet blev afholdt inden deadline for aflevering af aktstykker til Finansudvalget til efterfølgende mødedag.

Det er den form for behandling af forligspartier, der giver anledning til rynkede bryn og nervøsitet for fremtidige sager. Jeg håber inderligt, at den form for forhandling ikke er den, der vil vise sig fremover.

Vi skal som sagt fremhæve, at lønsumsrammerne er en del af finanslovsforliget. Vi havde håbet på, at denne sag kunne afklares mellem finanslovsparterne, uden at den behøvede at blive trukket ned i salen. Men vi har måttet konstatere, at det mødte vi ingen vilje til. Her var kun én vej fremad, og det var den tekst, der blev udleveret til os, og som blev forhandlet efter, at den var sendt til Finansudvalget.

Det er den type behandling, der gør, at vi er her i dag. Jeg håber, at det bliver sidste gang i det her finansår, vi skal have en sådan sag.

Formanden:

Jeg vil benytte lejligheden, nu da jeg har ordet, til at gøre opmærksom på, at de sidste to punkter på dagsordenen, 16 og 17, efter ønske udgår af dagsordenen.

Det er lidt usædvanligt at sige det midtvejs, men det er nok alligevel hensigtsmæssigt.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg føler behov for allerede nu efter fru An-

[Økonomiministeren]

ne Birgitte Lundholts indlæg at sige, at jeg som finanslovforhandler sidste efterår 1992 ikke på noget tidspunkt har forhandlet lønsumsrammer endsige opfattet, at lønsumsrammerne var en del af finansloven. Det har jeg bl.a. ikke gjort på baggrund af erfaringer fra sommeren 1988, da KVR-regeringen blev dannet, og da KVR-regeringen som en af sine første handlinger nedskar lønsumsrammerne med 2½ pct. og fik oppositionen, jeg havde nær sagt på halsen. Der var samråd efter samråd om den sag, og man konstaterede fra KVR-regeringens side – det var Palle Simonsen, der var finansminister dengang – at den del af finansloven var det selvfølgelig regeringens soleklare ret at forvalte, som man nu fandt rigtigt.

Vi har aldrig i finanslovforhandlingerne overhovedet haft ordet lønsum på bordet som en del af aftalen, heller ikke i den del af aftalen, som man kaldte »blandt hædersmænd«. Så jeg må afvise den forklaring, at der er tale om finanslovbrud. Det er ukorrekt.

(Kort bemærkning).

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Det var jo netop disse ting, der skulle have været drøftet i den forhandling, vi havde bedt om, men som vi blev nægtet, og som der blev indkaldt til, efter at alle kommaer og punktumner var sat, og hvor der intet kunne ændres i aktstykkets tekst.

Men jeg er nu alligevel ret overrasket over udmeldingen fra økonomiministeren og skal uden at tage detaljer frem sige, at efterfølgende vil jeg anbefale økonomiministeren at gennemse korrespondancen mellem Det Radikale Venstre og finansministeren om aktstykket nr. 49 i 1992.

Thor Pedersen (V):

Det var dog en ualmindelig sur og fornærmet finansminister, vi så på Folketingets talerstol.

Jeg mener da, at en finansminister, der har et aktstykket til Finansudvalget, som man mener er korrekt, altid burde glæde sig over, at det kommer til debat i udvalget, og – hvis der er tvivl, og hvis der er principielle forhold at gøre gældende – at det også havner i folketingsalen. Der er ikke noget forkert i, at et aktstykket havner i folketingsalen, hvis det indeholder principielle synspunkter, hvis man går

nye veje. Jeg går ud fra, at en finansminister vil sige: Jamen dette at debattere det i folketingsalen hos den øvrige del af den lovgivende forsamling er der ikke noget forkert i. Det kræver ingen skældsord, det kræver ingen nedgøring af, hvad andre mennesker lever af ude omkring, genbrug, eller hvad det kaldes. Det er et hæderligt stykke politisk arbejde at debattere i folketingsalen.

Venstre skal ikke antaste statsministerens, enhver statsministers ret til selv at bestemme strukturen i sin regering, antallet af ministerier og fordelingen på de forskellige områder, men man skal ikke forhindre den lovgivende forsamling i at debattere det, der i øvrigt kommer i Finansudvalget, når det gælder lønsumsrammer. Vi vil meget gerne efterfølgende også i Finansudvalget drøfte problemet om overholdelse af en finanslovaftale.

Hvordan forstår vi en sådan aftale? Er lønsumsrammer noget, der er veldefineret i finansloven? Er det noget af det, der er forudsat, når man vedtager finansloven, at det er velkendt? Det er lige præcis det, det er. Det er også derfor, det kræver et aktstykket til Finansudvalget for at godkende, at man overskrider lønsumsrammerne. Det er altså ikke noget, en regering af egen drift kan gøre. Det forudsætter Folketingets samtykke enten i Finansudvalget eller i folketingsalen.

Så er der den anden del af spørgsmålet, og det vedrører de politiske medarbejdere. Der er nogle, der har talt om, at man kan diskutere statssekretærer i Danmark. Jeg vil blot sige, at det ikke er det, det drejer sig om i denne sag. Statssekretærer er egentlig viceministre. Det er et helt andet niveau og kræver andre lovregler end dem, der er tænkt på i aktstykket.

Men det, man gør, er noget, der er langt værre end de modargumenter, man kan finde for statssekretærer, nemlig at indplacere venner og bekendte i centralforvaltningen på mellemniveau, på chefniveau og i øvrigt præsidentniveau.

Man har selv sagt, at det drejer sig om mangeårige nære venner og bekendte, og her mener jeg, at man i virkeligheden retter et alvorligt angreb på det, der måske har været den danske centralforvaltnings fornemste kendetegn, at alle borgere med rette har kunnet formode, at de, der er beskæftiget i centralforvaltningen, i statsadministrationen, er ansat ud

[Thor Pedersen]

fra faglige kriterier, ud fra faglig duelighed og ikke ud fra politiske synspunkter, at borgerne kan have vished for, at den behandling, der finder sted efter lovregler, og som borgerne er underlagt, foretages ud fra faglige kriterier, og så er det til sidst ministeren, der har den politiske myndighed og det politiske ansvar. Men det er det, man gør anslag imod ved at ansætte venner og bekendte i stedet for at lade faglig duelighed være afgørende.

Må jeg så sige noget, der er mindst lige så slemt. Vi har i Danmark et veludviklet støttesystem, for at partierne på Christiansborg kan arbejde fornuftigt. Vi får tilskud til partiapparatet, og vi har derfor sekretariater her på Christiansborg. Det er simpelt hen uantageligt, at man kan flytte hele sekretariatsfunktioner, der i dag aflønnes af partikasserne med statsstøtte, over i statsapparatet, i ministerierne til aflønning for skatteborgernes penge. Det er et camoufleret ekstra tilskud til partiet eller de partier, der gør brug af det, og det er uantageligt.

Jeg vil gerne spørge: Hvor går grænsen? Hvis én minister kan ansætte tre venner, betyder det så, at regeringen kunne ansætte 72, altså 3 gange 24? Hvor går grænsen for, hvem der kan ansættes, og hvor mange?

Så vil jeg godt sige til finansministeren, at det er en alvorlig fejltagelse at sige, at centralforvaltningen, statsforvaltningen og ministerierne, skal gøre brug af de samme ansættelsesprocedurer, som finder sted i private virksomheder, for private virksomheder er som hovedregel ikke lovforvaltende. De forvalter ikke borgernes rettigheder. Det gør statsapparatet, og derfor er der en væsentlig forskel på, hvordan man rekrutterer medarbejdere i en privat virksomhed, hvor det er fuldt legitimt at ansætte venner og bekendte, fætre og kusiner, og så hvordan man gør det i statsforvaltningen. Det kan ikke være et argument for at ansætte i et ministerium, at der er tale om mangeårige venner og bekendte.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Hr. Thor Pedersen sagde – og jeg citerer, som jeg har skrevet det ned:

Man har selv sagt, at det drejer sig om ansættelse af venner og bekendte i centraladministrationen.

Jeg vil godt spørge hr. Thor Pedersen: Hvem har sagt det, og hvornår er det sagt?

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Det er således, at statsministeren i spørgetiden forrige onsdag gjorde opmærksom på, at der var tale om ansættelse af en mangeårig personlig medarbejder, som statsministeren havde et tillidsfuldt samarbejde med. Da konkluderede jeg supplerende, at statsministeren så sagde, at den eneste kvalifikation var, at den pågældende havde været en mangeårig nær bekendt af statsministeren. Min konklusion medførte ingen kommentarer fra statsministeren. Den konklusion står klart.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil godt sige, at jeg synes, det er for dårligt, at en tidligere indenrigsminister, Venstres ordfører i denne her sag, står op og citerer sig selv for derefter at angribe statsministeren for at have sagt det pågældende. Det kan vi overhovedet ikke bruge til noget som helst i en debat, der bare skal have antydning af seriøsitet, her i Tinget.

Jes Lunde (SF):

De Konservative, Venstre og Fremskridtspartiet vil forsøge at blokere for et aktstykke, der indeholder merbevillingerne i anledning af regeringsdannelsen.

Jeg forstår, at hovedangrebet drejer sig om ansættelsen af Ralf Pittelkow og en HK'er i Statsministeriet og Verner Sand Kirk og to flere i Arbejdsministeriet. Jeg synes, den del af sagen indeholder en ganske usædvanlig stor portion hykleri fra de pågældende borgerlige partiers side. Vi ved jo alle sammen udmærket godt, at sådanne former for ansættelse også er foregået i borgerlig regeringstid, f.eks. da hr. Henning Dyremose havde Erik Skov Petersen fra Dansk Arbejdsgiverforening headhunted til at være sin politiske sparringspartner. Jeg skal ikke kunne sige, om de er fætre eller kusiner – kusiner er de nok næppe. Jeg ved ikke, om de er fætre, jeg ved heller ikke, om de er venner. Det kunne man have lavet en stor ballade ud af dengang og have antydning, at de nok var venner, i hvert fald kendte hr. Henning Dyremose åbenbart denne Erik Skov Petersen, siden han blev headhunted, og det er jo nok, kan jeg forstå, for hr. Thor Pedersen. Bare man kender

[Jes Lunde]

hinanden, er det nok til, at det er diskvalificerende.

SF har ikke noget at indvende imod, at man laver den slags med politiske sparringspartnere, når bare man holder det på et meget beskedent niveau, som man jo også gør her, og når der er en klar kompetencefordeling, så de ansatte ikke bliver en slags departementschefer eller viceministre. Hvis de skal være viceministre, skal vi have et helt andet regelsæt i gang, så skal de kunne stå til ansvar for Folketinget, ministeransvarlighedsloven osv.

Jeg er lidt forundret over, at Venstre og De Konservative kan få sig til at køre den linie her. De har åbenbart en fornemmelse af, at når man er i opposition, kan man opføre sig fuldstændig ansvarsløs og ikke tænke på, hvad man har gjort tidligere. Det er i meget velkomne til i Det Konservative Folkeparti og i Venstre. Jeg vil endda ønske, I fortsætter med det. Jeg tror, det ville være gavnligt for andre partier her i Folketinget, at I vælger at køre den linie, men særlig seriøst er det jo altså ikke i forhold til offentligheden, i forhold til borgerne.

SF er derimod meget kritisk over for, at der lægges op til, at man vil forøge det udbetalte overarbejde i Statsministeriet. Det kan vi ikke acceptere. Vi mener tværtimod, at det udbetalte overarbejde skal reduceres markant igennem afspadsering, så der kan blive ansat nogle flere mennesker i normale stillinger. Vi må deles om arbejdet, og det er helt forkert at øge det udbetalte overarbejde midt i en dyb arbejdsløshedskrise.

Selve regeringsdannelsen og det med antallet af ministre mener vi det må være op til statsministeren at afgøre, også den ressortfordeling, der er tale om. Derfor synes vi også, at det er mest naturligt, at det er regeringen, der bærer det her aktstykket igennem, både når det gælder, hvad det bliver udsat for her i salen, og når det senere skal ekspederes i Finansudvalget. Det har jeg forstået at regeringen også kan, for det er vel en flertalsregering, vi har?

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Hr. Jes Lunde siger, at tidligere regeringer har gjort det samme, også den forudgående borgerlige regering. Jeg må sige, at det ikke er korrekt.

Man kan henvise til, at arbejdsministeren, der hed Henning Dyremose, ansatte en informationsmedarbejder som fuldmægtig under ministersekretæren. Og det er rigtigt, at man kan finde fortilfælde for, at ministre – der er vel fire eksempler over de sidste 20 år – har ansat informationsmedarbejdere.

Men man kan ikke finde fortilfælde for, at man har ansat folk på chefniveau eller på mellemliderniveau, to i lønramme 37, to i 35. Der er altså en forskel på, om der er tale om informationsopgaver, hvor man ikke går ind i ministeriets daglige arbejde, og så det at blive ansat som en integreret del af ministeriets liv på chefniveau.

Man kan godt debattere, om en informationsmedarbejder kan ansættes, men hvis den diskussion overhovedet kan rejses, må det altså være tifold mere alvorligt at ansætte på chefniveau og på mellemliderniveau uden opslag. Jeg mangler forklaring på, at de stillinger ikke kan besættes efter opslag og beskrivelse af faglig kvalifikation. Det har ikke noget at gøre med, at man ikke kan kende hinanden, ikke kan være gode venner, men der er tradition for i den danske forvaltning, at man ansætter efter faglig duelighed og ikke efter, hvem der kender hvem.

Det, vi kritiserer, er, at her er det forudsætningen, at man kender nogen, og at stillingerne ikke er åbne for andre ansøgere, der måske har haft bedre kvalifikationer.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jo, men det hænger jo overhovedet ikke sammen, vel? Der var jo ikke noget stillingsopslag, da den daværende arbejdsminister, Henning Dyremose, valgte at tage Erik Skov Petersen ind som informationsmedarbejder. Jeg går ikke ud fra, at der var fri ansøgning dér. Jeg går ud fra, at han ønskede at placere en medarbejder dér, som han kendte fra Dansk Arbejdsgiverforening, som han havde tillid til, og som han ønskede at bruge som sparringspartner. Jeg forstår det sådan, at det er den samme rolle, der er tiltænkt dem, man tager ind her, både Ralf Pittelkow og også Verner Sand Kirk, at det er nogle politiske sparringspartnere, man ønsker at have tæt på ministeren.

Jeg kan ikke forstå, hvis det, der er afgørende, er stillingsbetegnelsen. Ville det ændre hr.

[Jes Lunde]

Thor Pedersens syn på sagen fuldstændig, hvis Ralf Pittelkow bliver kaldt informationsmedarbejder? Har vi så en fuldstændig ny situation, hvor hr. Thor Pedersen vil trække beslutningsforslaget tilbage?

Det kan da ikke passe, at det er så latterligt et grundlag, vi sidder og diskuterer på her i dag.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg må gentage over for hr. Jes Lunde, at den pågældende person blev ansat som informationsmedarbejder, altså til at informere omgivelserne, pressen, om, hvad der egentlig foregik i ministeriet. Det har ikke noget at gøre med at blive medarbejder i ministeriet af højere charge eller på chefniveau. Og det er konkret det, der sker i aktstykket: man godkender, at der kan ansættes på chefniveau eller på mellemlederniveau uden opslag.

Og jeg siger igen: Hvis hr. Jes Lunde kan finde argumenter imod at ansætte en informationsmedarbejder, så må det altså være med en noget voldsommere argumentation, at man fører sig frem mod chefniveauer eller mod mellemlederniveauer.

Der er et gammelt mundheld, der siger, at enlig svale gør ingen sommer. Der er tradition for, at man i visse ministerier har ansat informationsmedarbejdere. Men der eksisterer i dansk forvaltning ingen tradition for, at man ansætter venner og bekendte som en integreret del af et ministeriums arbejdsområde, og slet ikke i de stillinger, som er beskrevet i aktstykket.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jo, men da den daværende arbejdsminister var færdig med at bruge Erik Skov Petersen som informationsmedarbejder, så blev han jo ministersekretær. Og hvad så? Så blev han ministersekretær i Finansministeriet. Så har vi vel en medarbejder, som er en integreret del af ministeriets arbejde, og så er det vel forfærdeligt?

Det er ikke mig, der har problemer med at skulle finde argumenter imod det og forstørre dem op i spørgsmålet om Ralf Pittelkow. Det er hr. Thor Pedersen, der har et problem, for det er hr. Thor Pedersen, der burde have prote-

steret, dengang hr. Henning Dyremose foretog det nummer, som er helt parallelt med det, der sker i dag. Det er det, der er problemet.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg har ikke noget problem – bortset fra min stemmeføring – med at argumentere, for jeg sagde før, at der har været eksempler på, at man har ansat informationsmedarbejdere. Jeg skal ikke afvise, at en medarbejder, der er ansat i et ministerium, kan udvikle sig og i ministeriet kan blive anset for at være en medarbejder, man kan gøre brug af også på andre områder, og det, der skete i den konkrete sag, var, at den pågældende i forbindelse med skift fra ét ministerium til et andet fulgte med over som ansat i statsforvaltningen i forvejen.

Hr. Jes Lunde har flere gange brugt argumentet om, at man skal have en politisk sparringspartner. Det skal man. Men meningen i et ministerium er vel, at man har personer, der rådgiver ud fra faglig viden og faglig dygtighed, og den politiske sparringspartner finder man i gruppen.

Socialdemokratiets folketingsgruppe har vel 70 personer, der er i stand til at rådgive ministeren i principielle politiske sager. Og der er jo tradition for i alle grupper, at det er dér, man løfter den politiske debat om de sager af principiel art, der skal finde en afgørelse efterfølgende, enten på lovområder eller, fordi der er en regering, på ministerområder. Dér finder den politiske sparring sted og ikke blandt medarbejdere i ministerierne.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Efter de oplysninger, vi har kunnet få om ansættelse af politiske sparringspartnere, hentedede forhenværende miljøminister, hr. Per Stig Møller, en fuldmægtig, jeg tror, det var fra Skov- og Naturstyrelsen, ind som kontorchef på et 3-årigt ansættelsesåremål i Miljøministeriets departement.

Det volder ikke mig problemer. Men efter at have hørt hr. Thor Pedersen her, vil jeg godt spørge: Hvad var den daværende indenrigsminister Thor Pedersens reaktion på denne ansættelse? Gik han imod? Ønskede han sagen i Folketinget? Ønskede han den rejst? Satte han

[Klaus Hækkerup]

ministeren stolen for døren i ministeriet, eller er det bare nu, han har brug for at gå op og prøve på at lave en fuldkommen lige gyldig sag til noget afgørende i dansk politik? Hvad er egentlig hr. Thor Pedersens holdning til den ansættelse?

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Jeg havde ikke tænkt mig at blande mig i denne debat, men jeg vil godt gøre opmærksom på, at den stilling, der blev besat hos mig, var en eksisterende stilling, som var oprettet af min forgænger og altså ikke oprettet til dette formål. Den, der havde stillingen, sagde den op og fik en anden stilling uden for ministeriet, og derefter lavede jeg en rokade i ministeriet. Jeg kan ikke se, at det kan rodes ind i denne her sag – en rokade, der blev brugt til specielle opgaver.

Som hr. Klaus Hækkerup formentlig også er orienteret om, vendte vedkommende tilbage til den stilling, han havde tidligere, da opgaven var løst. Og – uanset hvordan miljøministeren nu sidder og morer sig – så genbesatte jeg den ikke. Men det er da muligt, at hr. Svend Auken har genbesat den; det har jeg ikke gjort.

Kim Behnke (FP):

Selv om der var flere af Tingets medlemmer, der fandt finansministerens tone – ja, nærmest ubehagelig, så må jeg for mit vedkommende sige, at jeg ikke var specielt overrasket. Jeg har tidligere oplevet, hvordan den nuværende finansminister i en stilling som finanspolitisk ordfører for Socialdemokratiet havde den opfattelse, at man i stedet for at have den åbne parlamentariske diskussion i Folketinget passende kunne flytte Fremskridtspartiets indlæg til at blive afholdt i lokaler andetsteds; så slap den nuværende finansminister nemlig for at skulle høre på det. Det var vel den samme mangel på respekt for Folketinget, der var udgangspunkt for finansministerens ubehagelige tone, nemlig at finansministeren nærmest var fornærmet over at skulle stå til ansvar her i folketingsalen for et fremlagt aktstykke.

Det arbejde, der foregår i Folketingets Finansudvalg, er jo en direkte forlængelse af det arbejde, der foregår her i folketingsalen. Folketingets Finansudvalg har som det eneste udvalg myndighed til på forventet efterbevilling

at foretage bevillinger i løbet af finansåret. Det er altså en direkte forlængelse af det arbejde, der foregår her i folketingsalen, og derfor findes der også reglen om, at enkelte medlemmer eller enkelte partigrupper eller flere i fællesskab kan bede om, at sager bliver bragt til forhandling og til foreløbig afgørelse i selve folketingsalen.

Det er hovedargumentet for, at vi i Fremskridtspartiet har ønsket at medvirke til at få denne debat. Vi ønskede, at debatten skulle kunne foregå i fuld åbenhed og ikke som en kort og relativt lukket forhandling i Folketingets Finansudvalg. Vi ønskede, at sagen, nemlig de ekstra bevilgede penge, de ekstra ansatte medarbejdere, kunne forhandles i fuld åbenhed i folketingsalen, og det er det, der sker i dette øjeblik.

Det andet hovedargument for Fremskridtspartiet er, at vi mener, at en regering, hvad enten det er den nuværende eller dens forgænger, i den nuværende politiske situation har som sin fornemste opgave at sørge for – ja, det kan godt være, at det ikke er muligt at sørge for, at de offentlige budgetter og antallet af offentligt ansatte bliver reduceret, men så da i hvert fald at sørge for, at antallet af offentligt ansatte ikke stiger, og at de offentlige budgetter ikke stiger. Begge dele er tilfældet. Af de svar og de oplysninger, vi har fået i Folketingets Finansudvalg, fremgår det tydeligt, at det her er et anliggende, der koster skatteyderne flere penge og betyder flere offentligt ansatte. Begge dele er Fremskridtspartiet inderligt modstandere af, og vi har derfor ønsket, at spørgsmålet kunne komme til forhandling.

Hvis vi tager spørgsmålet om antallet af medarbejdere, er det sådan, at på trods af forskellige mere eller mindre lødige tiltag – det var særlig fra den tidligere regering – i retning af gennem overførsler til aktieselskaber og lign. at prøve at skjule, hvor mange offentligt ansatte der egentlig er, er antallet af ansatte i den direkte centraladministration jo desværre igennem mange, mange år steget for meget. Med yderligere ansættelse af disse årsværk, som den nye regering har brug for, kan vi se frem til, at stigningerne fortsætter uhindret.

Vi mener også, at de to dispositioner, der har betydet, at foreløbig to departementschefer er overgået fra aktivt arbejde som departementschefer til en hensygnende tilværelse som

[Kim Behnke]

såkaldt kommitterede, er noget, der i den sidste ende har den konsekvens, at skatteyderne skal betale for, at toppersoner, dyrt betalte personer, skal gå og være såkaldte kommitterede – mere eller mindre med ordre til ikke at foretage sig noget som helst. Det er set med skatteydernes øjne et unødvendigt ressourcospil.

Det indtryk, man får, når man ser regeringsrokaden, ommøbleringerne i ministerierne og de ekstra nyansættelser, er jo, at da regeringen har lovet sine vælgere, at den vil sørge for at skaffe nogle flere job, så har den set det som sin opgave at skaffe dem ved ansættelser i selve ministerierne.

Det må vi protestere imod. Ministerierne skal ikke være et jobskabelsesprojekt. Ministerierne må være det sted, hvor man med så få medarbejdere som overhovedet muligt løser de opgaver, der nu engang bliver pålagt ministerierne.

Fremskridtspartiet skal derfor anbefale Folketingets partier, at man vedtager dette beslutningsforslag og dermed anmoder regeringen om at trække aktstykket tilbage fra Folketingets Finansudvalg.

Hermed sluttede forhandlingen . . . (*Finansministeren* [Lykketoft]: Må jeg bede om ordet!).

Formanden:

Hvis man ønsker ordet, skal man markere. Beklager at måtte sige det, men det skal man.

Finansministeren (Lykketoft):

Beklager meget, hr. formand. Jeg skulle lige hente en oplysning om, hvor mange statsansatte det er, vi har i alt. Jeg tror nok, at det er lige i underkanten af 200.000. Det her aktstykke vedrører op til omkring 40 ekstra medarbejdere. Det er forkert, at det koster skatteyderne penge, for der vil krone for krone blive udmeldt kompenserende besparelser på rammerne i samtlige ministerier.

Om det betyder, at der netto bliver flere statsansatte end uden dette aktstykke, er det umuligt at svare på. For den lille strid, fru Anne Birgitte Lundholt prøver at piske op, er i virkeligheden en strid om, hvorvidt det skulle være frit eller ikke frit for de enkelte ministerier og styrelser at finde denne kompenserende besparelse på deres samlede rammer, eller de

skulle tvinges til at tage den på deres lønrammer. Det er det, striden handler om. Det er en meget interessant strid.

Men det, man kan sige, er, at man ikke med sikkerhed kan vide, om dette aktstykke overhovedet medfører flere statsansatte; man kan sige, at den absolutte overgrænse i forhold til de 200.000, der er, er plus 40. Så det er selvfølgelig en vigtig diskussion, vi her har, især i forhold til ressourceforbruget i den offentlige sektor, som altså samlet set opgjort i penge overhovedet ikke påvirkes af aktstykket, fordi regeringen udmelder en kompenserende besparelse.

Fru Anne Birgitte Lundholt mente i øvrigt, at der var tale om et fundamentalt brud på finanslovaftalen. Jeg har de allerbedste intentioner om at overholde finanslovaftalen, både denne og kommende finanslovaftaler, men jeg vil godt have lov til at sige i al stilfærdighed, at hvis det skal være Det Konservative Folkepartis politik at gå rundt og lave små vridninger og postulater om aftalebrud på sager som denne her, så skal jeg overvinde mig selv – det vil sikkert også lykkes – for at indbyde fru Anne Birgitte Lundholt til nye forligsforhandlinger, endda overvinde mig selv temmelig meget, for så er vi ude i nogle spidsfindigheder og trakasserier, som burde være dansk politik fremmed, og som Socialdemokratiet, i hvert fald ikke når jeg har forhandlet finanslov med konservative finansministre, på noget tidspunkt har benyttet sig af. Der er ikke tale om forligsstof.

Så var der en del snak om et møde, fru Anne Birgitte Lundholt mente blev indkaldt for sent. Problemet med mødet var, at interessen for at deltage i det fra andre finanslovdørere var så lav, at kun fru Anne Birgitte Lundholt mødte frem. Men det er rigtigt, at jeg på forhånd over for fru Anne Birgitte Lundholt havde tilkendegivet min klare opfattelse – delt af de andre regeringspartier – af, hvad finanslovaftalen omfatter og ikke omfatter. Og jeg må jo sige om den sag, at jeg har lidt større forudsætninger for at vurdere den end fru Anne Birgitte Lundholt – som én, der har forhandlet finanslov med den tidligere regering nu i nogle år. Men økonomiministerens har jo også på Det Radikale Venstres vegne i forhold til de tidligere forhandlinger kommenteret sagen, så lad nu det ligge.

[Finansministeren]

Så er der hr. Thor Pedersen, der ligesom hr. Kim Behnke helt fejlagtigt antog, at jeg skulle være sur og fornærmet. Nej, nej, nej, nej, nej! Der skal større ånder til at gøre mig sur og fornærmet. Jeg var bare lidt sarkastisk. Jeg var bare lidt sarkastisk over den måde, især hr. Thor Pedersen har grebet sin oppositionsrolle an på. Jeg synes helt enkelt ikke, den passer sig for en person, der gennem en årrække har været minister. Det ser ikke så godt ud. Det synes jeg er synd for hr. Thor Pedersen. Meget, meget synd for hr. Thor Pedersen.

Jeg har ikke spor imod principielle debatter i folketingsalen om alt muligt eller for den sags skyld om ingenting. Jeg var glad for, at hr. Thor Pedersen på Venstres vegne fastslog statsministerens ret til at fastsætte antallet af ministre, ressortfordeling, omflytning m.v. Men det, hr. Thor Pedersen prøver at lave sammen med fru Anne Birgitte Lundholt, er jo i virkeligheden ad bagvejen at prøve at forhindre, at statsministeren kan udøve den ret. Det er et attentatforsøg mod den ret. Hvis dette beslutningsforslag kunne samle flertal, var det i virkeligheden et attentat, der var lykkedes, mod den ret, som hr. Thor Pedersen med så fast røst sagde at han da bestemt ikke ville antaste.

Jeg synes, vi nåede lavpunktet i debatten, da hr. Thor Pedersen citerede hr. Thor Pedersen vedrørende venner og bekendte og tillod sig den uhørte bemærkning, at statsministeren direkte eller indirekte skulle have bekræftet om de medarbejdere, vi taler om, at deres eneste kvalifikation var, at de var – det var hr. Thor Pedersens udlægning, det var et citat, hr. Thor Pedersen havde af hr. Thor Pedersen – venner og bekendte. Jeg vil godt sige, at min opfattelse er – og den tror jeg deles af samtlige de medlemmer af Folketinget, der har haft mulighed for ansigt til ansigt at møde de pågældende medarbejdere i en eller anden sammenhæng – at de er sagligt, kvalifikationsmæssigt på højde med de bedste blandt de mange, mange, mange gode, højt kvalificerede medarbejdere, der allerede er i centraladministrationen. Det er der ikke nogen af dem, der kender de pågældende – uden at være venner eller bekendte af dem – der har anfægtet.

Jeg har til lejligheden samlet lidt informationer om tidligere ansættelser, der kunne siges at være politiske, hvis vi skulle have den interes-

sante diskussion og pinde frem og tilbage, ud og hjem, hvordan de pågældende nu var ansat. Jeg skal bare minde om, at den daværende konservative finansminister ansatte en MF-kollega som særlig rådgiver i Finansministeriet i 1970. At den daværende Venstre-statsminister i 1974 ansatte en kendt Venstremand og politisk medarbejder ved Dagbladet i Ringsted som sin journalistiske medarbejder i Statsministeriet; den pågældende blev senere boligminister. At – som det har været nævnt af flere – hr. Henning Dyremose først som arbejdsminister og derefter som finansminister havde knyttet til sig i forskellige kapaciteter Erik Skov Petersen, som kom fra en stilling som akademisk sekretær i det konservative sekretariat på Christiansborg og blev headhunted til opgaven. Der kan sikkert nævnes flere; jeg kan jo ikke sætte hele efterretningstjenesten på at undersøge sådan noget, og det har vi heller ikke gjort. Men det er bare for ligesom at sætte hr. Thor Pedersens felttog i dets rette perspektiv.

Så vil jeg bare slutte med to bemærkninger. Den ene skal være til hr. Jes Lunde: dels en tak for et, synes jeg, overordentlig sagligt indlæg her i sagen, dels en bemærkning til problemet omkring overarbejde i Statsministeriet. Vi to kan jo sagtens blive enige om, at vi skal prøve på statens område som sådan så langt, som det overhovedet praktisk er muligt, at konvertere overarbejde til faste stillinger. Vi gjorde et til-løb til det i finanslovaftalen for i år – måske ikke det mest elegante, men det var altså det, vi kunne blive enige om. Jeg mener, man skal fortsætte den bestræbelse, men den situation, Statsministeriet er i lige nu og i de kommende måneder, er måske lidt for speciel til, at det vil være meget nemt lige præcis i forhold til arbejdspresset med indkøringen af en ny regering at klare sagen med nye ansættelser; det er simpelt hen også tidspresset, der gør det vanskeligt. Men jeg er enig i synspunktet mere principielt.

Hr. Kim Behnke vil jeg bare bede om ikke i fremtiden at forveksle min ikke alt for store respekt for nogle af hr. Kim Behnkes mange og lange indlæg med manglende respekt for Folketinget som sådan.

Formanden:

Fru Anne Birgitte Lundholt. Jeg betragter det som et indlæg i anden omgang.

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Det var nu heller ikke meningen, at jeg ville have taget ordet, men sarkasmens våben har jo været svunget over Folketinget i de sidste par minutter, og jeg vil da gerne prøve sagligt at tage til genmæle mod nogle af de ting, som blev sagt vedrørende min andel af debatten.

Vi har fremhævet, at lønsumsrammerne er en del af finanslovforliget; jeg har noteret mig økonomiministerens bemærkninger, men jeg vil alligevel anbefale, at man prøver at kigge lidt i de sager, jeg henviser til, bl.a. aktstykke nr. 49.

Det er jo også rigtigt, som finansministeren hævder, at der er tale om et relativt lille beløb her. Jeg kan oplyse, at i aktstykke nr. 49 var der tale om et beløb på plus/minus 1 mio. kr., men det var et princip, og et princip er et princip. Jeg er jo også helt med på, at et sådant princip kan vi drøfte, men jeg mener stadig væk, at det er en del af finanslovaftalen. Det er jo således, at selv om der bliver flere ministerier, så bliver der jo ikke mere arbejde på embedsmandsplan. Det er jo også sådan, at frivillighed mellem besparelser på lønsum og på drift formentlig vil medføre, at de fleste penge vil blive taget over driften, og det betyder, at projekter, som vi har aftalt i finanslovforhandlingerne skulle gennemføres, eventuelt vil blive beskåret. Det er heller ikke tilfredsstillende og er vel også et omvendt bevis for, at lønsumsrammerne har været en del af aftalen.

Det er rigtigt, at der ikke var andre end mig, der mødte op til det pågældende møde. Det kan jo være, at de øvrige deltagere havde fået morgenposten i modsætning til mig, der ikke havde været hjemme og modtage morgenposten, og dermed havde konstateret – hvad jeg kunne konstatere, da jeg kom hjem efter et møde, der var absolut spild af tid, både af finansministerens og af min tid – at dette aktstykke var udsendt, og havde fået det. For hvis man har været klar over, at det var udsendt til Finansudvalget, har man jo nok også været klar over, at der ikke kunne være tale om megen forhandling.

Jeg vil derfor gerne opfordre til, at vi fremover undgår den slags sager både i folketingsalen og i Finansudvalget, for jeg er sikker på, at vi, hvis vi tager de principielle drøftelser om indholdet i finanslovaftalen, kan slippe for at have trakasserier om enkelte aktstykker. Mig

bekendt har der kun været det om de aktstykker, der ikke har været forhandlet på forhånd, og jeg er overbevist om, at både regeringen og de to forligspartier uden for regeringen vil være bedst tjent med, at vi overholder de forhandlingsaftaler, der har ligget de seneste år mellem finanslovparterne også efter regeringsskiftet. Så tror jeg, vi alle sammen kommer bedst igennem til glæde for Folketinget og i respekt for Folketinget.

Thor Pedersen (V):

Nu sagde finansministeren, at finansministeren i sit første indlæg hverken var sur eller tvær eller fornærmet. Så må jeg blot konstatere, at så er finansministeren en stor skuespiller, for det var jo den attitude, der kom fra talerstolen plus diverse angreb om almindelige menneskers almindelige arbejde.

Jeg vil godt gentage om de kommentarer, jeg har fået fra statsministeren i spørgetiden om onsdagen så sent som den 17. marts på en efterlysning af særlige kvalifikationer, at den eneste særlige kvalifikation, der blev nævnt på gentagne spørgsmål, var, at der var tale om en person, som vedkommende – statsministeren – havde haft et godt og mangeårigt samarbejde med. Herefter konkluderede jeg over for statsministeren, at det altså er det, man ansætter efter, at det er personer, man har haft et nært og tillidsfuldt samarbejde med. Og herved blev det. Statsministeren replicerede ikke eller nævnte andre kvalifikationer.

Jeg tror, problemet i en stor del af den debat, vi har om aktstykket, er, at Socialdemokratiet og finansministeren overhovedet ikke forstår problemstillingen. Socialdemokratiet ligner på mange måder det Socialdemokrati, der blev frosset ned i 1982. Nu er det tøet op, og man oplever det i præcis samme form som i 1982: samme måde at tænke på, en manglende forståelse for det, der her er det principielle, nemlig at man systematisk overfører personer, der er ansat af det socialdemokratiske partiapparat på Christiansborg, til aflønning i ministerierne. (*Tilråb.*)

Det er jo præcis dét, der finder sted. Det er jo et helt kontor, der i dag har betjent den socialdemokratiske folketingsgruppe, som er forudsat overført i Arbejdsministeriet under den nye leder i lønramme 37. Og den pågældende person i Statsministeriet i lønramme 37 er også

[Thor Pedersen]

én, der i forvejen har betjent statsministeren som person og den socialdemokratiske folketingsgruppe.

Der er tale om en generel overflytning af personer; ellers må jeg blive korrigeret om, at det er helt andre personer, man tænker på. Og hvis der var mulighed for andre personer, hvorfor skulle stillingerne så ikke slås op? Hvorfor skulle de ikke slås op? Både Statsministeriets stillinger og stillingerne i Arbejdsministeriet var ikke forudsat slået op, men jeg erkender, at arbejdsministeren efter indsigelse fra det radikale medlem hr. Jørgen Estrup besluttede, at de to stillinger i lønramme 35 skulle slås op, og det kunne man så opfatte som proforma.

Det, det drejer sig om, finansminister, er at have rene linier i den måde, man bemandet centralforvaltningen på. Man kan have et princip, hvor ministre ansætter personer efter eget hoved og efter eget forgodtbefindende og de personer følger ministeren ud, når han går. Men så skal det i forvejen være veldefineret, hvilke typer af ansættelser, hvilke stillingsbetegnelser det drejer sig om – altså noget af det, man har i USA – og ikke sådan, at man som ministeren kan bestykke et ministerium i en bred vifte af stillinger fra bund til top med personer, som man har et personligt og nært, tillidsfuldt forhold til, men som ikke ansættes som følge af opslag eller som følge af faglige kvalifikationer.

Formanden:

Der er altså fortsat en taletid, der skal overholdes.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

For god ordens skyld vil jeg gerne gøre hr. Thor Pedersen opmærksom på, at det sekretariat, der er blevet oprettet i Arbejdsministeriet, er en stabsfunktion i forhold til arbejdsministeren.

Det er tre stillinger, som har været slået op. Der har været almindelig ansættelsesprocedure, der har været frister, inden for hvilke man kunne søge stillingerne. P.t. er to af stillingerne besat, den tredje er ikke besat endnu, men det er forkert at sige, at det ikke har været efter normale procedurer. Der har været opslag, det har været muligt for alle at søge de pågældende stillinger, og stillingerne er blevet besat ef-

ter en bedømmelse af faglige kvalifikationer, men også på baggrund af personkendskab.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Vil arbejdsministeren bestride, at ministeren oprindeligt ikke havde tanker om at slå stillingerne op, men at det var efterfølgende indsigelse fra bl.a. hr. Jørgen Estrup, der bevirkede, at to af stillingerne blev opslået?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg gentager: Der er tale om et sekretariat med tre medarbejdere. Alle tre stillinger har været slået op, og der har ikke været tale om, at jeg har skullet have armene vredet om eller noget i den retning. Det har hele tiden været min hensigt, at stillingerne skulle opslås.

Kim Behnke (FP):

Finansministeren kunne fortælle Folketinget, at der var tale om i underkanten af fyre medarbejdere. I svar nr. 23 til Folketingets Finansudvalg oplyser finansministeren, at der er tale om 46 medarbejdere. Finansministeren anfører også, at ud af i alt 200.000 statsansatte er det jo ikke ret mange.

Jeg kan oplyse finansministeren om, at det på side 331 i finansloven for 1993 er oplyst, at det samlede antal statsansatte ifølge de kriterier, der bliver brugt dér, er 160.127, så der er en difference på ca. 25 pct., men det, det handler om, er jo ikke antallet af medarbejdere. Under Forsvarsministeriet står opført 31.000 årsværk, men det er jo ikke sådan, at der er 31.000 årsværk i selve Forsvarsministeriet. Det, der er interessant i denne forbindelse, er, hvor mange der er i selve centraladministrationen.

Når så finansministeren siger, dette ikke kommer til at koste skatteyderne en krone, er det ud fra samme filosofi, som når man i et byråd først vedtager at bygge en svømmehal, og når man derefter beslutter, at man alligevel ikke har råd til det, så kommer spørgsmålet: Hvad skal vi så bruge pengene til? Når finansministeren nu siger, at de penge kan spares ved kompenserende besparelser, så kunne de kompenserende besparelser jo i givet fald være kommet skatteyderne til gode; men det er jo den socialdemokratiske filosofi, at de penge, der én gang er kradset ind i de offentlige kasser, skal bruges, koste hvad det vil.

[Kim Behnke]

I øvrigt kan jeg oplyse finansministeren om, at finansministeren har fortalt Finansudvalget som svar på spørgsmål 25, at nettoudgiften ved denne her operation er 24 mio. kr.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg har så et supplerende spørgsmål til arbejdsministeren. Nu har arbejdsministeren bekræftet, at der er ansat to personer i de tre stillinger. Kommer de pågældende to personer fra det socialdemokratiske partisekretariat? Har de tidligere været ansat her i huset og aflønnet af Socialdemokratiets partikasse?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg kan sige til hr. Thor Pedersen, at i de to af stillingerne er ansat Verner Sand Kirk og Marina Hoffmann, som tidligere har været ansat i politisk-økonomisk afdeling her i Folketinget. Men jeg kan også tilføje, at de er ansat på baggrund af deres faglige kvalifikationer, og fordi jeg kender de pågældende som nogle gedigne medarbejdere.

Finansministeren (Lykketoft):

For at de forkerte indtryk fra de seneste indlæg ikke skal blive stående: Der er kompenserende besparelser krone for krone. Besparelsen er lige så gedigen som den, finanslovparterne i øvrigt ganske få dage tidligere og på samme måde aftalte som metode til at udmønte en del af budgetreguleringskontoen og dermed færdiggøre arbejdet med 1993-finansloven; men den er lagt oven i denne besparelse.

Og til hr. Thor Pedersens indsats vil jeg bare sige, at usandhederne bliver jo ikke bedre af at blive gentaget af hr. Thor Pedersen. Jeg synes, at vi igen i denne her debat har fået repeteret en blanding af hykleri og politisk fanatisme, der burde være fremmed for Folketinget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af lovforslag nr. L 251:

Forslag til lov om bemyndigelse til optagelse af statslån i udlandet.

Af finansministeren (Lykketoft).

(Fremsat 24/3 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kim Behnke (FP):

Jeg kan forstå af lovforslag nr. L 251, at finansministeren ønsker at få bemyndigelse til at optage udenlandske lån i størrelsesordenen 50 mia. kr., og derfor glæder det mig selvfølgelig, at finansministeren er vendt tilbage til folketingsalen. Det er jo sådan, at det ikke er første, men desværre nok heller ikke sidste gang i denne folketingssamling, at Folketinget bliver præsenteret for ønsker fra skiftende finansministre om at få lov til at optage meget, meget betydelige lån. Sidste gang var der tale om en bemyndigelse til at optage for 50 mia. kr. indlandslån. Denne gang er der tale om udlandslån.

Fremskridtspartiet har den opfattelse, at den gæld, som staten i øjeblikket hæfter for – en gæld, der i 1993 vil runde 650 mia. kr. – ikke alene er uforskammet høj, men også er en hånd mod vores børn og børnebørn i og med, at det er dem, der kommer til at bære det tunge åg at skulle afdrage gælden, hvad enten det så er gæld til udlandet eller til indlandet. Som følge af 50 mia. kr.s yderligere gældsætning vil statens renteudgifter stige med i størrelsesordenen 5 mia. kr. om året.

I forvejen er det sådan, at finansloven indeholder en § 37, som fører en alt for stilfærdig tilværelse i og med, at den ikke ret ofte er til diskussion her i Folketinget, men for dem af Folketingets medlemmer, der aldrig er nået så langt som til § 37, kan jeg oplyse, at det er deri, man har opført statens renteudgifter.